

PFEIFER FERDINÁND

1833—1879

IRTA SENNOWITZ ADOLF

BUDAPEST, 1899

Pfeifer Ferdinánd emlékének

KÜLÖNLENYOMAT A M. KÖNYVKER. ÉVK.
IX. FOLYAMÁBÓL.

PFEIFER FERDINÁND

(1833—1879)

Irta

Sennowitz Adolf

Budapest, 1899.

Igaz becsületére válik a magyar könyvkereskedelemnek, hogy sohasem volt híján oly érdemes és jeles szakférfiak egész sorának, kik — míg éltek s pályáikon működtek, — kimagaslóbb működésükkal, mint nemkülönben egyéni nemesb tulajdonságaikkal maradandó nyomokat hagytak maguk után s érdemessé tették magukat arra, hogy emlékük meg-

óvassék a feledékenységtől s helyet nyerjenek jeleseink emlékcarnokában.

E kiváló szakférfiaink sorában Pfeifer Ferdinánd, kinek élet- s pályarajzát adjuk «Évkönyv»-ünk ez idei folyamában, bízvást egyik legelső helyet foglal el, úgy is mint igaz magyar könyvkereskedő s tekintélyesebb kiadó, úgy is mint derék ember s tiszteletreméltó szak- és pályatárs. Már közel húsz esztendeje annak, hogy kikisértük örök nyugvóhelyére a Magyar könyvkereskedők egyletének *első* elnökét s a «Csak szorosán» segédegyletnek tiszteletbeli elnökét, de azért mindnyájan,

a kik még élünk s Pfeifer Ferdinándot ismertük, még ma is és folyton-folyvást soha el nem lohadó tisztelettel és szeretettel emlékszünk meg róla s ha most ehelyütt ismét felelevenítjük áldott emlékét, ezt nem is annyira mi érettünk, Pfeifer Ferdinánd volt kor- és kartársai miatt tesszük, mint inkább az utókor könyvtársgenerációi miatt, hogy ott találják, ott lássák pályánk egyik legjelesbjét, mint a kinek dicső pályafutásán tanulhatnak, buzdulhatnak s büszkélkedhetnek.

Pfeifer Ferdinánd 1833. évi március 19-én született Budapesten s így egyike azon igen keveseknek

a régi gárdából, kik született magyarok, épen szülőhelyükön, az ország fővárosában alapították egykor saját üzleteiket. Pfeifer édes atyja, ki, mint már ennek atyja is, régi pesti polgári családból származott, s mindketten mint jobb módú pékmesterek s beiktatott polgárok voltak ismeretesek, Ferdinándot kellő iskolai kiképeztesben részesítette, amennyiben a pesti gymnasiumon az alsó négy osztályt s azután a szab. nyilvános kereskedelmi tan- és nevelőintézetben három éven át a kereskedelmi pályára szükséges ismereteket kitűnő osztályzattal elvégezte. Szülei, felismervén gyerme-

kük nem közönséges tehetségeit, s minthogy e pályaválasztás az ő hajlamaival is találkozott, a könyvkereskedői pályára szánták Ferdinándot. — Életírója, boldogult Tettey Nándor* azt mondja ugyan, hogy ez «gymnasiumi tanulmányainak befejezése után» történt, a miből — Tettey szerint — azt kellene következtetnünk, hogy Ferdinándunk a gymnasium *összes* nyolc osztályát végezte. De mert az ifjú 1848 őszén, a mikor őt szülei kísérletképen az akkor jó hírnévnek örvendő MÜLLER GYULA üzletébe adták gyakornoknak, alig

* L. „Corvina“ II. évfolyam 1879. dec. 10. (31. sz.) két és fél hasábnyi életrajzát.

volt több tizenhat évesnél, ilyen korban pedig az egész gymnasiumot végezni nem lehet, bizonyossá válik, hogy Ferdinánd szülei őt csupán négy gymnasiumosztály s a három évi kereskedelmi tanfolyam bevégezte után adták új hivatására. Az ifjú azonban gyorsan felismerve, hogy Müller Gyula üzletében nem képezheti ki magát derék szortimenternek, lévén főnöke is inkább vállalkozó-kiadó, mint szortimenter: ferde helyzetének tudatában s tudvágyától ösztökélve, nem nyugodott addig, míg szülei is be nem látták, miszerint a Müller-ház nem az az iskola, melyben a hiva-

tottságától áthatott, szélesb igényű s ambiciózus ifjú pályáján való majdani boldogulásának megvet-hetné a szilárd alapjait. Így jutott aztán a fiatal Pfeifer az 1849-ik év őszén EDELMANN KÁROLY-hoz, az országos jóhírű HECKENAST GUSZTÁV szortimentjének utódá-hoz. Itt töltötte ki — a Müllernél töltött időnek beszámításával — három évi gyakornoki idejét; itt aztán bő alkalma volt kellő s alapos szakismeretek szerzésére, és itt — mondja életírója — támadt benne az a gondolat, hogy a magyar irodalom könyvé-szetének lajstromozása 1800 óta, jó szolgálatot tenne nemcsak a

könyvkereskedelemnek, hanem a tudományosságnak is, mert ez a nemzet szellemi erejének fejlődését mutatja ki. Nem egyszer említé, hogy a mi a kereskedőnél a főkönyv, az a nemzetnél az irodalom, és ez a hévmérője művelődésének, nagyságának és életrealitásának. Egy teljes bibliographiával számot vethetünk a nemzet szellemi vagyonáról. Ily ébresztő és serkentő eszméi voltak akkor, midőn a nemzet örvény előtt állott . . .

A magyar bibliographia nehéz munkájához szorgalmasan fogott, ebben munkatársa volt neki az akkor ugyanott gyakornokoskodó

TETTEY NÁNDOR, kinek gondviselésére bízta befejezését . . . » *

Pfeifer azután egy darabig még mint segéd is dolgozott tanítófőnöke oldalán, de tudnivágyó lelke csakhamar vándorbotot szorított markába: könyvárúsvilágot látni, a könyvkereskedelem emporiális helyein gyűjteni tapasztalatokat, ez hevíté ambiciózus keblét, ez vonzotta őt már szűknek vélt teréből ki-kí a nagy világba. 1852-ben tanítófőnökének alatt a jegyzetben idemellékelt szép

* Ezen könyvészet — ugyancsak TETTEY-nek idézett életrajzához tett jegyzete szerint — 1879-ben is volt még Tettey birtokában, ki azt 1882. végével bé is fejezte. Az egész 66 nagy ív.

tanulólevelével* csakugyan útra kelt — régi szép könyvárús szokás szerint, megkezdendő vándoréveit; előre elhatározván, hogy sehol hosszabb ideig nem marad, hanem minél tágasabb s messzebb körökben megfordulva, mindenütt

* ZEUGNISS.

Herr Ferdinand Pfeifer aus Pest welcher seine am 1-ten Oktober 1848 in dem Geschäfte des Herrn Julius Müller hier begonnene Lehrzeit vom Oktober 1849 bis Oktober 1851 in meiner Buchhandlung fortsetzte und vollendete, gebe ich hierdurch das ehrenvolle Zeugniß, dass er sich während dieser Zeit meine vollste Zufriedenheit erworben hat, und dem Geschäfte mit seltenem Fleisse, Interesse und Treue angehörte, so dass ich ihm zu seinem fernern Fortkommen von Herzen Glück wünsche, und Jedermann aus voller Ueberzeugung bestens anempfehlen kann.

Pest, den 9-ten Oktober 1851.

CARL EDELMANN
Buchhändler.

újat látva s. tanulva, szaktapasztalatait minél jobban kibővítsse s ismereteit gyarapítsa. Először Bremában állapodott meg rövid időre, conditiót vállalván a Heyse-cégnél, mely — mellesleg megjegyezve — ma már nem létezik. Itt 1852 — 1853-ban tartózkodott. Azután Lipcsébe, ideáljainak Mekkájába vette útját, hol Koehler K. F. tekintélyes házában 1853-tól 1855-ig dolgozott. Itt töltötte vándoréveinek legtöbb idejét. Itt fejlődött ki az a barátságos viszony közte és Koehler közt,* mely utóbbit később Pfeifer bizományosává tette, s jelcsünk

* Kinek az időben Stuttgartban is volt szortiment-üzlete, a hol Pfeifer egy ideig szinte dolgozott.

végperceig szakadatlanul fennállott. Utolsó állomása volt Braumüller Vilmosnál Bécsben, 1856-ban. Ez év derekán visszatért szülővárosába, Pestre, azon kész tervével, hogy itt állandósítja magát. Vándorévei tehát mindössze 5–6 évre terjedtek; maga Pfeifer aránylag még igen fiatalon — alig 25 éves korában — fogott saját tűzhelye megrakásához, a mi abban az időben, az abszolutisztikus Bach-korszak fénykorában nem is volt csekély feladat. Csak-hogy Pfeiferünk akkor már volt az a talpra esett s derekasan rátermett ember, duzzadó fiatal tetterővel, hajthatatlan szilárd jellem-

mel s bámulatos energiával, hogy az eléje gördülő nehézségeket s akadályokat leküzdje, eltávolítsa. Aztán az akkori Pestnek viszonyai is, a társadalmiak ép úgy, mint az irodalmiak és könyvkereskedelmiek, korántsem voltak oly kedvezőtlenek önállósítási szándékához, mint azt némely akkori kortársak a mai nemzedékkel helytelenül elhíttetni akarnák. Ellenkezőleg: a Világos óta leigázott nemzet kéretlenül-kelletlenül már beletörődött a megváltozott viszonyokba. A főváros mind nagyobb lendületnek indul; a kereskedelem és ipar sem pang többé. A társadalmi élet is — bár

sajna — még német szellemben, de csak élénkül és ami az irodalmat és vele a könyvkereskedelmet illeti, ezek folytonos viszonylatukban határozottan bizonyos virágzásnak indulnak. Misem bizonyítja jobban, hogy Pfeifer Ferdinánd nem választott alkalmazmatlan, rossz időt önállósítására, mint az a körülmény, hogy példáját ugyanabban az 1857-iki esztendőben még két pesti kártársa követte, megnyílván május 1-én Ráth Mór, augusztus 1-én pedig Oszterlamm Károly nagyobb szabású üzletei. megszerzvéen hozzá a helytartósági concessiót, EMICH GUSZTÁV «nem-

zeti» könyvkereskedését 1856 végén (a szortimentet) vette meg, «mely akkor — írja Tettey — VÉREI JÓZSEF* ügyigazgatása alatt az egész országban elágazott összeköttetéseinél fogva, a magyar irodalom központját képezte. Üzletét 1857. évi január hó elsején nyitotta meg. Pfeifer, az új birtokos, szelleménél fogva és tapasztalataihoz képest igen ügyesen tartotta fel és aknáztta ki a kínálkozó előnyöket, ugyannyira, hogy rövid idő után úgyszólván az egész ország értelmisége az ő üzletében sereglett össze.»

Nem találjuk fölöslegesnek tel-

* Az „Athénæum“ későbbi igazgatója.

jes terjedelmében ide iktatni Pfeifernek azon mintaszerű körlevelét, melylyel az összkönyvkereskedelemnek bemutatkozott. Miután előbb Emich Gusztáv körlevele szokásos módon jelenti szortiment-üzlete eladását, következik Pfeifer körlevele, mely — íme — így hangzik:

Pesth, den 1. Jänner 1857.

P. P.

Bezugnehmend auf vorstehende Mittheilung, erlaube ich mir, Sie geziemend in Kenntniss zu setzen, dass ich nach erlangter hoher obrigkeitlicher Bewilligung, am heutigen Tage die Sortiments-Buchhandlung des Herrn Gustav Emich ohne Activa und Passiva käuflich übernommen und dieselbe vom heutigen Tage

an für alleinige Rechnung, unter meinen eigenen Namen

FERDINAND PFEIFER

fortführen werde.

Durch die zum Geschäftsbetriebe nöthigen Kenntnisse, welche ich mir in den geachteten Häusern der Herren C. Edelmann hier, K. F. Koehler in Leipzig, Joh. Georg Heyse in Bremen, Franz Koehler in Stuttgart, Perthes Besser & Mauke in Hamburg, Wilhelm Braumüller in Wien erworben habe, sowie durch hinreichende Geldmittel und genaue Kenntniss der hiesigen Verhältnisse unterstützt, wird es mein unablässiges Bestreben sein, den bisherigen Ruf des Geschäftes nicht nur zu bewahren, sondern demselben auch regeres Leben und grösseren Aufschwung zu verleihen, wozu ich mir erlaube Ihr gütiges Vertrauen in Anspruch zu nehmen; durch prompte Erfüllung meiner Verbindlichkeiten werde ich mich Ihres Vertrauens würdig beweisen und hoffe so die Verbindung mit mir zu einer angenehmen zu machen.

Ich bitte demnach mir ein Conto zu eröffnen, meine Firma auf Ihre Leipziger Auslieferungsliste zu setzen und das von heute ab für Rechnung der Emich'-schen Sortiments-Buchhandlung Gelieferte auf meine Rechnung zu übertragen. Die diesjährigen O. M. Disponenden werde ich mit Genehmigung der Herren Verleger übernehmen und vertreten und erseuche deshalb diejenigen Herren, welche mich mit ihrem Vertrauen nicht beehren wollen, mir gefälligst anzuzeigen, dass sie mit der Uebernahme der Disponenden nicht einverstanden sind, damit ich dieselben rechtzeitig zurücksenden kann.

Unverlangt bitte ich mir wegen der grossen Entfernung von Leipzig keine Novitäten zu senden, dagegen ersuche ich um rechtzeitige Einsendung aller Circuläre, Wahlzettel, Prospective u. s. w., wonach ich meinen Bedarf selbst wählen werde. Zur Besorgung von Inseraten, sowie zur Verbreitung von Anzeigen und Plakaten, halte ich mich bestens empfohlen und verspreche ich deren gewissenhafteste und zweckmässigste Verbreitung.

Meine Commissionen hatten die Güte zu übernehmen: für Leipzig Herr K. F. Koehler, für Wien die Herren Tendler & Cie, welche auf Verlangen bereit sind, über mich jede gewünschte Auskunft zu ertheilen und stets mit Cassa versehen sein werden, um fest Verlangtes, dort, wo mir Credit verweigert werden sollte, baar einzulösen.

Schliesslich ersuche ich Sie von meiner Unterschrift gefälligst Notiz zu nehmen und empfehle mich hochachtungsvoll ergebenst

FERDINAND PFEIFER.

Pfeifer e körleveléhez, lipcsei bizományosának, Koehler K. F.-nek következő ajánló levele van csatolva:

ZEUGNISS.

Sehr gerne komme ich dem Wunsche des Herrn Ferd. Pfeifer nach — sein vorstehendes Circulär, bei der Uebernahme des Emich'schen Sortiments-Ge-

schäftes — mit einigen Worten zu begleiten. Ich kann den Herren Collegen Herrn Pfeifer, den ich seit 10 Jahren persönlich kenne, — der sowohl in meinem früherem Stuttgarter Geschäfte, als in dem hiesigen arbeitete, als einen reelen und gebildeten jungen Mann aufrichtig empfehlen, der gewissenhaft und prompt seinen Verpflichtungen stets nachkommen wird, um so mehr, da ihm erforderliche Mittel zum soliden Geschäftsbetriebe zu Gebote stehen. — Ich bitte ihm Ihr Vertrauen zu Theil werden zu lassen. — Leipzig, 12. December 1856.

K. F. KOEHLER.

S valóban, aki, mint Pfeifer Ferdinánd, egy oly szolid alapú üzlethez jut, mint volt Emick Gusztáv nemzeti könyvkereskedése, s aki, mint ugyancsak Pfeiferünk, oly egyéni, szaki s szellemi qualificációkkal lép az ily aranybánya

élére: annak csupán a jó Isten áldására van szüksége, hogy teljes boldogulását lelje vele. — És Pfeiferünket, mint arra minden tekintetben a legméltóbbat, meg is áldotta a Teremtő. Szortimentje elejétől fogva mind haláláig egyike a legelsőeknek volt a piacon, a nélkül, hogy valaha a nagyhangú reklámcsinálás hozzá nem méltó eszközéhez nyúlt volna, melytől egész jelleme iszonyodott. Szerényen, de annál serényebben, zajtalanul, de annál áldásosabban vezette szortimentjét, melynek vevőközönségét házához bilincselni annyi sok szép és nemes tulajdonsága volt. Üzletvitele minden tekintet-

ben mintaszerű volt. Pontos és lelkiismeretes az önmegtagadásig és szorgalmas olyan, hogy munkaképessége szinte közmondásossá vált. És ezzel bizvást majdnem mindent elmondottunk, amit Pfeiferről, a szortimenterről elmondhatni. Még csak Schultz Adressbücher-jei nyomán jegyzünk fel egyet-mást, ami az üzlet kultörténetére bir némi érdekkal. Azon cégekhez tartozott, melyeket Schultzban egy W. betű jelöli, t. i. külföldi nővált maga választotta (wählt). Magyar és magyarországi nem magyar szortimentet, egyebek közt az akadémia kiadványait is szállította, valamint hirdetések, antiquárjegyzékeket

stb.-t közvetített szortimentje érdekében. Lipcsei bizományosa, üzlete megnyitától kezdve haláláig, a vele baráti viszonyban állt egykori főnöke, Koehler K. F., Bécsben eleinte Tandler és társa (1857—1859.), majd Manz és társa (1860—1861.), 1862-től 1867-ig a Wallis-hauser-féle ház képviseli Pfeifert, 1868-tól 1872-ig pedig a Beck-féle egyetemi könyvkereskedés. Végre 1873-ban Reger K.-ra ruházza bizományát, mely cég azokat haláláig, 1879-ig kezelte. Szortimentje több későbbi derék könyvárúsnak kiképző iskolája volt, «s akik — mondja Tettey — üzletében mint segédek találtak alkalmazást, bol-

dogan emlékeznek vissza arra az időre, melyben e humánus és jóindulatú férfiúval érintkeztek. Az ismertebbek közül, kik hosszabb időt töltöttek nála, voltak: Nagel Bernát, Wajdits József (N.-Kanizsa), Demjén László (Kolozsvár), Aigner Lajos, Weber Henrik, Weismann Adolf, Knoll Károly, Szolcsányi Gyula (Eger) stb.

Pfeifer 1859-ben, már önállósága harmadik évében megnősült, hitvestársul vevén Prückler Anna kisasszonyt, egy pesti tekintélyes család sarját, «kivel — mondja Tettey — 20 évi páratlan hű és boldog szeretetben egyesülve, a jó feleség volt férjének ösztön-

zője . . . » Szeretetreméltó egyszerűségében csak otthonában kereste boldogságát s minden üzleti ambíciója, minden férfias öntudata s társadalmi belértékének daczára Pfeifer sohasem vágyódott bármely irányban is tündökölni, magát előtérbe helyezni. A tekintélyes cég-tulajdonos beérte egyszerű tagságával az Oesterr. Buchhändler-Verein-ban, a nélkül, hogy egyszersmind a «Börsen-Verein»-beni tagságot áhítozta volna. Csak mikor 1878-ban a régi vaskalapos «Pester Buchhändler-Gremium» szabad-elvűbb alapokon magyar könyvkereskedők országos egyletévé átalakult, nem térhetett ki azon meg-

tiszteltetése elől, melylyel a köz-bizalom Pfeifer Ferdinándot ültette az elnöki székbe. Ő volt tehát a főnökök egyletének első elnöke. Mily nagyrabecsülésben részesült pesti kartársai részéről, azt fényesen bizonyítja azon szép lendületes átirat, melyet ez alkalomból az alakuló bizottság intézett hozzá, s melyet oly fényes adatnak egész terjedelmében iktatunk ide, a mely jelesünket az ő egész dicső valójában bemutatja. S valóban, ha egyetlenegy más adattal sem bírnánk, mely Pfeifer Ferdinánd egykori kimagasló pályafutását hirdetné az utókornak: ez az egy fényes documentum is elég volna

arra, hogy öt legjobbaink, legjelesbjeink sorába helyezze. Ez átirat következő:

Budapest, 1878. aug. 14.

Tisztelt kartárs úr!

A „Magyar könyvkereskedők egylete“ megalakulása a megvalósulás útján halad. A számtalan beérkezett iratok, egyleti tagokul való bejelentések és az alakuló közgyűlésen résztvenni óhajtok nagy száma bizonyítja, miszerint Magyarország könyvárusait áthatotta azon tudat, mennyire szükséges és mily nagy horderejű az egylet megalakulása.

Hogy a fiatal egyesület azon tekintélyben részesüljön, a mely kitűzött céljainak elérésére szükséges, kell, hogy annak élén egy olyan férfiú álljon, ki úgy tiszteletreméltó személyisége, mint kiváló üzleti szoliditása folytán méltó az elnöki tisztségre és képes az egylet nagy és komoly érdekeit úgy az egyletben, mint az egyleten kívül is kellően képviselni.

Ezen körülményeket megfontolva, a helybeli könyvkereskedők azon meggyőződésre jutottak, miszerint, hogy az egyesület fennálljon és áldásos működést fejtheszen ki: *okvellen szükséges*, hogy Önt, tisztelt kartárs úr! állítsa az egyesület élére, illetőleg az elnöki tisztséget Önnek ajánlja fel. A helybeli könyvkereskedők utolsó gyűlése, melyen 11 cég volt képviselve, minket bízott meg, hogy — mint szokás — egy a választásra ajánlandók névsorát állítsuk össze, mely a közgyűlésnek elfogadásra lesz ajánlandó. Az általános hangulatot szem előtt tartva, az Ön nevét tettük elsőnek és meg vagyunk róla győződve, hogy Ön, kit a helybeli könyvkereskedők úgy is már évek óta mint vezetőjüket tekintenek és már több ízben is mint elnökük szerepelt: a magyar könyvkereskedelem annyira szükséges emelésének érdekében az elnöki tisztséget nem fogja visszautasítani. Kiváló tiszteletünk nyilvánítása mellett maradtunk, a kandidáló-bizottság:

WEISZMANN ADOLF,

HOROVICZ C. GUIDO, KÓKAI LAJOS.

S midőn 1879. évi nov. 27-én jobblétre szenderült, a magyar könyvkereskedők fiatal egylete méltán jelenthette gyászkeretben őszinte nagy fájdalma jeléül: *

Pfeifer Ferdinánd nincs többé!

Egyletünk tisztelt és szeretett elnöke félévi súlyos és kínos betegség után tegnap meghalt.

Mit veszített benne a magyar könyvkereskedelem, mit különösen egyletünk, azt mindnyájan mélyen érezzük, de még hiányzik a szó, mely azt méltó szavakban magyarázhatná.

A világ egy nemesszívű, derék, becsületes embert veszített benne! Béke halmvaira!

Budapest, 1879. nov. 28-án.

A MAGYAR KÖNYVKERESKEDŐK EGYLETE.

* A „Corvina” ugyanaz évi 30-ik számának homlokán.

Ennél szebb gyászemléket embernek, kartársnak emelni nem lehet, s ez fölér egy hosszú nekrológgal s életíróját úgyszólván felmenti a panegirista szerepe alul!

S most térjünk át Pfeifer Ferdinánd kiadói tevékenysége vázolásához, mely téren kitűnő szolgáltatokat tett a magyar irodalomnak s hazája közművelődésének. Igenis, mint fővárosi kiadó is előkelő helyet foglalt el. Ne feledjük, hogy mint Emich Gusztáv «nemzeti» könyvkereskedésének az utódja s mint született magyar, kiadói téren is mindenha nemzeti missziót teljesíteni életcéljául tűzte ki magának. Kiadványainak legterjedel-

mesebb és legmegbízhatóbb jegyzékét, melyet maga a cég készített, a Russel-féle «Gesammt-Verlags-Katalog» XII-ik kötete tartalmazza. Nem kevesebbet, mint 628 olyan munkát 938 kötetben mutat ki ezen jegyzék, melyet Pfeifer F. vagy maga kiadott, vagy bizományban bírt 1857-től, bezárólag 1879-ig. És a legjellemzőbb e tekintélyes kiadványi állománynál az, hogy csupán 2 latin és 7 német munkán kívül a többi 619 mű mind a magyar nemzeti irodalmat gazdagítja! És ez azon momentum, mely Pfeifer kiadói működését oly fényes világításba helyezi s őt a magyar könyvkereskedelem ünne-

pelt korifeusai közé emeli, emlékezetét pedig megörökíti.

Mindjárt 1857-ben, üzlete megalapítása első évében tíz, 1858-ban tizenegy, 1859-ben (osztrák-francia háború) hat művel lépett a könyvpiacra. Az új alkotmányos aera beköszöntével könyvprodukciója rohamosan emelkedik. 1860-ban 25, a rákövetkezőben 32 munkával gyarapítja irodalmunkat s így munkálkodik váltakozószámarányokban tovább zajtalanul, deserényen és céltudatosan. Ha kiadványainak terjedelmes jegyzékét figyelemmel átvizsgáljuk, szinte látni vélünk bizonyos rendszerességet, mely szerint kiadványait

létesíti, vagy máséit a magáéval akár bizományilag, akár vétel útján szaporítani törekszik. De érezni is vélünk, t. i. azt a szellemet, mely kiadói működését észrevehetőleg átlengi, s mely szellem nem másban, mint abban nyilvánul meg, hogy igazán szolgálni kíván nemzetének s irodalmának. És ebben aztán megnyilatkozik jelesünk ama fénkölt jellemvonása, mely neki első helyet biztosított hazai könyvkereskedőink soraiban.

Először is szakok szerint csoportosítva Pfeifer F. kiadványait bezárólag 1879-ig (haláláig), azok következőleg alakulnak:

Tudomány-szak	Munka ?
Hittudomány és bölcsészet . .	20
Jogtudomány, politika stb. . .	117
Orvosiak	22
Földrajz, úti rajzok	4
Történelem	50
Mennyiségtan	3
Természettudományok	8
Nevelés, tanügy	11
Ifjúsági iratok és képes könyvek	53
Nyelvészet (szakszótárak) . . .	23
Hadtudomány stb	10
Kereskedelem, ipar	3
Gazdaság, háztartás stb.	9
Szépirodalom : 1. Általában 11	
2. Regények, beszélyek 116	
3. Költői művek . . . 16	
4. Színdarab 146	289
Vegyesek	6
928 kötetben munka :	628
10 füzet (100 lap) rajzminta, 60 lap színnyomatú bibliai szemléltető kép.	

A Russel-féle jegyzékben mind-össze csak 37 munka van (1879-ig) bizományinak csillaggal jelölve, de tekintve sok munkának nyomdahelyét s egyéb provenienciáját, a Pfeifernél bizományban volt művek számát száznál is többre lehet tenni. A kimutatott 628 műből nyolcvan végkép elfogyottnak van jelezve, a mi mindenestre csak az illető kiadványok jóságáról s kelendőségéről tanuskodik.

Ha már most az egyes tudományszakokat vesszük szemügyre, legott megállapodunk a szépirodalmi csoportnál, mely a legmagasabb munkaszámot mutatja ki. Csakhogy e tekintélyes számhoz

egyrészt a «Nemzeti színház és Népszínház könyvtára» szolgáltatja (141. számmal) az anyagot; másrészt pedig az a Friebeisz-kiadat «Szépirodalmi Csarnok» szapora köteteiből kerül ki. Másodszorban Pfeifer kiadványai közül a jogtudományi szak van legjobban képviselve: 117 munkával. Eltekintve a bőven képviselt politikai röpirat-irodalomtól, e szakot számra nézve a Pfeifer-féle Törvények s azoknak külön kiadásai gazdagítják. Következik az ifjusági iratok és képes könyvek csoportja 53 művel, ezt pedig követi a történeti szak, mely 50 munkát mutat ki s megjegyezhetjük, hogy legjava-

részben magyarországi vonatkozásúakat. E számarányokból világos képet nyerünk azon irányzatokról, melyek Pfeifert mint kiadót vezérelték működésénél. Mindamellett nem tartjuk szükségesnek — akárcsak kiválóbb reprezentánsaiban — e helyütt bemutatni Pfeifer F. kiadványait. Elég, ha azon jelesebb írók neveit említjük fel, kik Pfeiferben találtak kiadójukra. — Szépirodalmi téren a magyar írók közül ott van a három Beöthy, Berczik Árpád, Degré Alajos, Dózsa Dániel, Gyulai Pál, Jókai Mór, Kemény Zsigmond, Királyi Pál, Petőfi Sándor, Remellay Gusztáv, Szathmáry P. Károly, Szigligeti,

Thaly Kálmán, Tóth Ede, Vas Gereben stb. A külföldi nevesebb írók közül említjük Féval, Gaboriau Kock, Marlitt, Montépin, Mühlbach, Ponson du Terrail, Sand Gy., Sue Jenő stb. világhírű neveit.

1877-ben megindította a «Történeti regénytár»-t, melyből ez évben és a következőben 13 füzet jelent meg Jókai Mór két regényével: A «Névtelen vár» és az «Asszonyi hajsza»-lal. Ennek folytatásául «Jókai Mór újabb munkái. Népszerű kiadás» címen 16-rétben 1878/79-ben kiadta 24, 50 kros füzetekben, vagyis 13 kötetben Jókainak újabb regényeit. E vállalatot Pfeifer örökösei is folytatták.

Szépirodalmi téren Pfeifernek egyik legkiválóbb, sőt mondhatni, hogy nagyszerű kiadói vállalata «A nemzeti színház könyvtára», melyet 1871-ben indított meg, ugyanez évben hozván belőle 23 számot. Halálának éve, 1879. végéig 133 szám került belőle a könyvpiacra. E mellé társvállalatot is indított «A népszínház könyvtára» címen 1875-ben, de ebből — Russel szerint — 1877-ig mindössze csak 8 szám látott napvilágot. Tudvalevőleg mindkét vállalat a színpadokkal szemben csak mint kézirat jelenik meg, s az előadási engedélyek megadását külön egyezmények szabályozzák. A jogtudo-

mányi szak kiválóbb írói: Deák Ferencz, Friedmann Bernát, Herczegh Mihály, Knorr Alajos, Matlekovits Sándor, Ökröss Bálint, Pauler Tivadar, Récsi Emil, Wenczel Gusztáv, Wenczel Tivadar, Zlinszky Imre stb. Pfeifer kedvelt törvények gyűjteménye az 1865 — 1868-ik törvényekkel 1869-ben indult meg, s Pfeifer haláláig 12 évfolyamra gyarapodott.

A történelmi csoportot diszítik: Danielik N. J. püspök, Frankl Vilmos (Fraknói püspök), Gyárfás István, Kerékgyártó Árpád, Lammartine A., Montalambert, Pesty Frigyes, Szilágyi Sándor, Szokoly Viktor és mások, kik mind becses

művekkel gazdagították Pfeifer kiadójuk útján a magyar irodalmat.

A természettudományi csoportban Kurr ásványtani és a Schubert-féle állat- s növénytani szemléltető képes művek vonják magukra figyelmünket, melyekkel Pfeifer az ismert esslingeni Schreiber-féle szemléltető taneszközöket magyar szöveggel ellátva honosította meg nálunk. Régebben Pfeifernek jelentékenyebb képeskönyvkiadványai is voltak (húsznál is több), de ez irányban felhagyván tevékenységével, ma már csak egynéhánya kapható. A többiek már könyvjegyzékében is mint elfogyottak szerepelnek.

Ellenben igen kelendő vállalata a «Pfeifer Ferdinánd Ifjúsági könyvtára», melyet 1875-ben létesített, hozván Hoffmann és Höcker közkedveltségű ifjúsági iratait jó magyar fordításban 4—4 képpel, 50 kros kötetekben. 1877-ig 32 kötetke látott napvilágot.

A tankönyvirodalmi téren is megpróbálta szerencsáját Pfeifer F. Így Riedl Szende nyelvtanait s olvasókönyveit adta ki, melyek közül a német nyelvtan már 1876-ban érte volt hatodik kiadását. Warga János latin nyelvtana 2 részben, Schultz után dolgozva, szintén jó kelendőségnek örvendett; az I. részből 1875-ben már a 6-ik, a II.

részből 1873-ban már az 5-ik kiadás került forgalomba. Gyulai Béla magyar nyelvtanából még életében rendezte a harmadik kiadást; ma pedig már a 10-ik kiadás van használatban.

Ha meggondoljuk, hogy Pfeifer alig rövid huszonhárom éven át állott üzlete élén, kiadói tevékenységének ezen eredménye igazán nagymérvűnek mondható, ha mindjárt bizományi cikkeit levonásba hozzuk is.

Még így is bemutatva őt, mint igazi magyar kiadót, megértjük, hogy miért is részesül Pfeifer Ferdinánd még holta után is folyton-folyvást olyan csodaszerű

nagy tiszteletben s becsülésben mindnyájunk részéről; s megértjük ezt annál jobban, ha ide átvesszük ama jellemzését, melyet boldogult életírója, Tettey Nándor, Pfeifernek egykori tanulótársa s mindhaláláig legőszintébb tisztelője, élet- s pályarajzában hagyott ránk.

Ő talán a legjobban ismerte Pfeifert s az ő szavai, a minő igazak, olyan bensők, magasztosak, lelket emelők. «Minden cselekedete — így írja — az érett megfontolás kifolyása volt s eme kiváló előnyei által kedveltje lón a közönségnek és az irodalom korifeusainak is . . . Jótékonyságában

áldozatkész,* jellemében határozott, meggyőződéséhez pedig tántoríthatlanul hű volt. A haszonlesés nála sokasem lépett előtérbe és inkább kész volt kárt vallani, sem hogy önérzete ellen cselekedjék, minek következtében újraébredésünk korszaka után az 1869-iki törvények és rendeletek *hivatalos* kiadásától az akkori kormány által megfosztatott, mert nyíltan és minden erélylyel az ellenzékhez csatlakozott, hol Jókai Mór megválasztásában vezérszeropet játszott.

* Már 1854 óta haláláig tagja volt a Berliner Unterstützungs-Vereinnek is.

A közönség előtt lelkiismeretes kereskedő, az írók előtt becsületes kiadó, a kartársak előtt őszinte barát, személyzetének pedig méltányos főnöke volt . . .

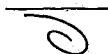
Legjobbaink egyikét ragadta ki közülünk a kérlelhetlen halál, ki az életpályánkon haladóknak egyik kiváló dísze volt és kinek síremlékére őszinte, meleg tisztelettel és szeretettel tesszük le elismerésünk babérkoszorúját.

Isten áldása emlékezetének!»

Mindnyájan tudjuk, hogy a boldogultnak üzlete, gyermekei nem lévén, rokon örökösei kezére jutott s öccse, Pfeifer István úr avatott

vezetése alatt mind mai napig fennáll és virul; fennáll ugyan abban a fenkölt tiszta szellemben ugyanazon a szolid és tekintélyes alapon s virul mint egészséges gyümölcsös hajtása annak a terebélyes, izmos fának, melyet már több mint félszázaddal ezelőtt áldott kezével elültetett a Pfeifer-üzletház jeles alapítója. A jelen, az ő élő nemzedékeivel még nem a történelemé s mi csak Pfeifer Ferdinánd élet- s pályarajza megírására szorítkozni kívánunk; azért az üzlet történetét alapítója halálával, az 1879. esztendővel bezárjuk, kívánva a folyton-folyvást viruló üzletnek, hogy ne is érjük

el életünkben azt az időt, midőn
a Pfeifer Ferdinánd tiszteletreméltó
czége folytatólagos krónikásakép
szerepelnünk kellene.

HORNYÁNSZKY VIKTOR
CS. ÉS KIR. UDV.
KÖNYVNYOMDÁJA
BUDAPESTEN -

Hornyánszky V. cs. és k. udv.
könyvnyomdája Budapesten.